

Octavian SAIU

Timpul amintirii – timpul teatrului

Piesa dramaturgului belgian contemporan *În umbra vântului* are o poezie stranie la care vibrezi inconștient. Dimensiune importantă a operei, ea se insinuează nu numai prin cuvinte, ci și printr-o construcție specifică. Amprenta cehoviană și, totodată, ibseniană a textului a fost remarcată și pusă în lumină discret, prin metafore și atmosferă. Trecut și prezent se întâlnesc pe scenă. Interferența timpurilor se întâmplă atât de firesc încât cursivitatea nu suferă nici o fractură. Învăluită în sunetele muzicii lui Iosif Herțea, amintirea capătă viață, se actualizează și se inserează în acțiune. Deși ar fi putut zugrăvi această întrepătrundere de planuri într-o manieră cinematografică, Adrian Lupu a preferat să creeze o

Teatrul Dramatic Galați – *În umbra vântului* de Paul Emond. Traducerea: Elena Drăgușin Popescu. Versiunea scenică: Adina Zeev. Regia: Adrian Lupu. Muzica: Iosif Herțea. Coregrafia: Răzvan Mazilu. Scenografia: Gall Maria și Lis Adrian-Mignea. Cu: Dana Dumitrescu, Cristian Gheorghe, Aureliu Bătcă, Ana-Maria Ciuncanu, Oana Preda Gheorghe, Petre Păpușă, Lucian Pânzaru, Daniel Iancu, Svetlana Friptu, Magda Vernescu, Tamara Manea. Data premierei: 13 noiembrie 1999.

atmosferă teatrală și lirică în care discursurile monologice nasc povestea. Se povestesc, se trăiesc și se retrăiesc frustrări, drame, crize sufletești sau erotice. Timpul subiectiv, interior acoperă realul, astfel că personajele ne apar și ca proiecții ale celui care și le readuce în memorie. Identitatea lor se definește în raport cu această stare. E un joc fatidic al relațiilor cu celălalt în care fiecare își caută propriul trecut, propria conștiință. Lumea și lumile lor există într-un timp care îi apropie de moarte. Alterarea comunicării își află aici explicația. Între un trecut pe care încearcă să-l deslușească și un viitor pe care nu-l pot intui, destinul lor e pustiul clipei. Printre pânze care atârnă și umplu spațiul, redând,

prin dispunerea lor, condiția bizară a personajelor, se zărește în fundal peretele vechi și gol al scenei. Vălurile se vor ridica treptat, actorii intră și ies... Rămâne însă acest perete, ca mărturie a unei realități care mistuie trecutul, prezentul nostru și al eroilor: *teatrul*.

Ca testament al regretatului regizor rămâne nu doar spectacolul însuși, ci și debuturile pe care le-a prilejuit: Oana Preda Gheorghe, Dana Dumitrescu și Cristian Gheorghe, trei actori a căror valoare sperăm să fie confirmată și de acum încolo. Acest propriu recviem al lui Adrian Lupu înseamnă așadar tristețea unui sfârșit nemeritat, dar și bucuria unor începuturi, de care avem atâta nevoie.

